

Det skal nu først fremhæves, at Højesteretssagføreren aldrig fraraader en Sags Appel af personlig økonomisk Interesse. Tværtimod, ved at fraraade Appel giver Sagføreren Afkald paa Udsigten til et Salær, der naturligvis betydeligt overstiger det ringe Beløb — sædvanlig fra 40 til 100 Kr. — som beregnes for at gennemgaa Sagen og afgive Responsum, et Salær, der normalt slet ikke dækker det dermed forbundne Arbejde.

Naar Højesteretssagførerne desuagtet i det Omfang, i hvilket det sker, fraraader en Sags Appel, sker dette udelukkende *i vedkommende Parts egen Interesse*. Naar Sagføreren efter at have gennemgaaet Sagen og efter sit Kendskab til Praksis særlig ved Højesteret kan se, at der ikke er rimelig Udsigt til, at Appellen kan gennemføres, er det hans Pligt overfor Klienten at fraraade Appel, idet dennes Gennemførelse kun vil bringe Klienten Ulejlighed og Skuffelse, mulig Bøde for unødigt Trætte, og desuden bebyrde ham med betydelige Omkostninger til sin egen og Modpartens Sagfører. Det er naturligt, at Parten, der kun ser Sagen fra sin Side, og ikke kan være inde i Retsreglerne, ofte paa Forhaand vil tro paa et gunstigt Udfald, hvor et saadant er udelukket. Men naar Højesteretssagføreren efter nøje at have prøvet Sagen fraraader ham at bringe den videre, forstaar Klienten, at dette Raad udelukkende er i hans Interesse og sparer ham for Tab og Omkostninger ved en udsigtsløs Appel. Derfor paaskønnes disse Raad ogsaa næsten altid af Klienten, som i Reglen er ganske klar over, at Sagføreren derved ser bort fra sin egen pekuniære Interesse i Sagens Førelse, og som forstaar, at den Sagfører, som har tilraadet ham at føre Sagen og derefter tabt den, ikke staar saa frit overfor Spørgsmaalet om dens Appel som den Højesteretssagfører, der i hvert Fald ikke har noget Ansvar for, at Dommen gik ham imod.

Foruden at denne Prøvelse saaledes er i Partens egen Interesse, tjener den endvidere *Retsplejens almindelige Tarv*. En Højesteretssag medfører ikke blot Omkostninger for Appellanten men ogsaa for Modparten, der tvinges til at give Møde under Sagen og derved faar betydelige Omkostninger, der kun sjældent kan dækkes helt af det Omkostningsbeløb, han maatte faa tilkendt. Dertil kommer yderligere Statens og Samfundets Interesse i, at Højesteret ikke misbruges ved at bebyrdes med Sager, der ikke frembyder rimelig Grund til Tvivl, og som blot tager Tid og Plads til Skade for de Sager, der virkelig fortjener Prøvelse.

Under den bestaaende Tilstand er Almenhedens Krav paa Adgang til Appel til Højesteret derfor efter vor Opfattelse opfyldt paa en fuldt ud betryggende Maade. Det synes da urimeligt, at Indførelse af en særlig Appelværdi for Højesteret eller en Ændring i Højesterets Organisation med deraf følgende Udvidelse af Dommertallet skulde nødvendiggøres af Hensynet til det større Antal ugrundede Appeller, som man efter vor Opfattelse maa regne med som en næsten nødvendig Følge af den udvidede Møderet for Højesteret.

Vi henviser herved til, at den fortsatte Stigning i Antallet af appellerede Sager i Norges Højesteret netop har medført disse Konsekvenser. Højesteretsdommer Alten udtaler herom bl. a. følgende:¹⁾

»Forøkelsen i rettens medlemstall²⁾ skyldes utelukkende stigningen i antallet av civile saker. Man har på de forskjelligste måter søkt å dæmme op imot den. Man har gang på gang forhøjet appellsummen. I 1815 var den 400 Kroner, nu utgjør den 5000 kroner. Man har siden 1891 i stadig større utstrekning overført saker fra den mere betryggende muntlige behandling til skriftlig procedure. Og man har truffet forskjellige forholdsregler for å påskynne behandlingen av de muntlige saker. Ikke desto mindre har vi sett denne stadige stigning i antallet av saker og en nesten stadig forøkelse av restansene. En civil sak må hoss normalt vente to til tre år på å bli avgjort i Høiesterett«.

¹⁾ Forhandlingerne paa det 14de nordiske Juristmøde i København 1928 p. 13—14.

²⁾ fra 7 i 1815 til 23 i 1928.